

Arrest

nr. 189 511 van 6 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 12 april 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 februari 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 april 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen bij schrijven van 20 december 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 21 februari 2017 een beslissing waarbij de aanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die op 18 maart 2017 aan verzoekers wordt betekend, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.12.2016 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de (asiel)procedures en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

De heer E.P. vroeg op 30.10.2006 een eerste maal asiel aan in België. Mevrouw E.K. en haar toen minderjarige zoon, E.I., vroegen op hun beurt op 03.04.2007 asiel aan. Deze asielprocedures werden op 21.11.2007 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 29.01.2008 vroegen betrokkenen een tweede maal asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 16.05.2008 niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 27.10.2008 dienden betrokkenen tenslotte een derde asielaanvraag in. De asielaanvraag van de heer E.P. en mevrouw E.K. werd opnieuw niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken en dit op 24.11.2008. Aan de heer E.I. werd op 16.04.2009 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming geweigerd door het Commissariaat-generaal voor de Vreemdelingen en de Staatlozen. De heer E.I. ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze verwierp het beroep op 30.06.2009.

De duur van de asielprocedures – namelijk iets minder dan 1 jaar en 1 maand voor de eerste asielprocedure van de heer E.P., iets minder dan 8 maanden voor de eerste asielprocedure van mevrouw E.K., iets minder dan 4 maanden voor de tweede, gezamenlijke asielprocedure, iets minder dan 1 maand voor de volgende procedure van de heer E. en mevrouw E. en iets meer dan 8 maanden voor de procedure van de heer E.I. – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Verder dienden betrokkenen nog diverse aanvragen op basis van art. 9bis en art. 9ter in, dewelke allen afgesloten werden met hetzij een onontvankelijke beslissing, hetzij een ongegronde beslissing. Ook kregen betrokkenen diverse bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen hebben steeds geweigerd om gevolg te geven aan deze bevelen om het grondgebied te verlaten. Uit deze verschillende perioden van illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Tenslotte dient er nog opgemerkt te worden dat aan de heer E.I. op 20.11.2014 een inreisverbod voor 2 jaar werd afgeleverd, hem betekend op 26.11.2014. Ook aan dit inreisverbod heeft de heer E.I. geen gevolg gegeven.

Betrokkene beweren bovendien dat de overheid dermate lang getreuzeld heeft in hun dossier, inzonderheid in de behandeling van hun aanvraag conform art. 9ter (hiermee verwijzen betrokkenen naar alle waarschijnlijkheid naar de aanvraag art. 9ter, ingediend op respectievelijk 05.01.2009 en 07.07.2010. Deze aanvragen werden op 29.07.2013 afgesloten met een ongegronde beslissing, hen betekend op 19.08.2013). Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat (de gemachtigde van) de staatssecretaris voor Asiel en Migratie elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te

behandelen. Bovendien wordt door de Vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Tot slot kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van betrokkenen.

Het feit dat mevrouw E.K. op 28.04.2009 en de heer E.P. en E.I. op 22.10.2010 in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie op basis van een ontvankelijk verklaarde art. 9ter van respectievelijk 05.01.2009 en 07.07.2010, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Deze aanvragen art. 9ter werden op 29.07.2013 ongegrond verklaard, aan betrokkenen betekend op 19.08.2013, waardoor het attest van immatriculatie opnieuw werd ingetrokken en betrokkenen vanaf dat moment opnieuw illegaal op het Belgische grondgebied verblijven. Hierbij dient gesteld dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is, maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is.

Wat betreft het feit dat de heer E.K. verschillende jaren school heeft gelopen in België; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat betreft de bewering dat betrokkenen niets of niemand meer zouden hebben in hun land van herkomst, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen steeds een beroep kunnen doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets of niemand meer zouden hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien zijn betrokkenen pas in 2006/2007 naar België gekomen. Aangezien zij dus respectievelijk ruim 41 jaar, 31 jaar en 18 jaar in Rusland hebben verbleven, kunnen hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden bijgevolg geenszins vergeleken kunnen worden met deze in het land van herkomst.

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen verblijven respectievelijk sinds oktober 2006 en april 2007 in België, hebben diverse cursussen Nederlands gevolgd, volgden eveneens een cursus maatschappelijke oriëntatie en inburgering, zijn werkwillig, hebben een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd en leggen een petitie en diverse steunbetuigingen voor) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat de aangehaalde elementen die betrekking hebben op hun drie andere meerderjarige kinderen, E.D., E.M. en E.M. (meer bepaald dat de heer E.D. tewerkgesteld was als parketplaatser bij de BVBA Claus Parketvloeren en dat mevrouw E.M. nog steeds lessen volgt in het 3de leerjaar in de 3de graad thuis- en bejaardenzorg/zorgkunde BSO, specialisatiejaar) niet worden behandeld. Aangezien zij alle drie meerderjarig waren tijdens indiening van onderhavige aanvraag, dienden zij hun identiteit te bewijzen aan de hand van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart. Aangezien zij nagelaten hebben om dit te doen, werd er op 21.02.2017 voor hen een onontvankelijke beslissing genomen op basis van het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging (van een kopie) van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch (van een kopie) van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”

1.3. Eveneens op 21 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te

verlaten. Deze beslissingen, die verzoekers op 18 maart 2017 ter kennis worden gebracht, vormen de tweede en derde bestreden beslissing en luiden op identieke wijze als volgt:

“De heer, [mevrouw]

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij [zij] beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij/[zij] in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.08.2014, hem/ [haar] nbetekend op 15.09.2014.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een eerste, tweede en derde middel – die tezamen worden behandeld – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van de algemene rechtsbeginselen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel van het redelijkheidsbeginsel, van het non-discriminatiebeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging.

Zij verstrekken volgende toelichting bij de middelen:

“[...] Dat de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing opwerpt dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat het feit dat verzoekers sinds 2006 resp. 2007 op het Belgisch grondgebied verblijven, zij cursussen Nederlands en maatschappelijke oriëntatie en inburgering hebben gevolgd, werkwilbig zijn, een grote vrienden-en kennissenkring hebben opgebouwd en een petitie en diverse steunbetuigingen voorleggen, niet zouden verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Dat verweerder in de onontvankelijkheidsbeslissing derhalve stelt dat alle elementen met betrekking tot de integratie van verzoekers, geen buitengewone omstandigheden zouden zijn (maar behoren tot de gegrontheid) en niet zouden verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Dat evenwel geen enkele motivering wordt gegeven waarom al deze aantoonbare bewijzen van doorgedreven integratie niet zouden in aanmerking kunnen genomen worden als buitengewone omstandigheden, noch enige motivering wordt gegeven welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Dat verweerder immers over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het nemen van beslissingen inzake regularisatieaanvragen en het voor verzoekers thans dan ook onduidelijk is wat verweerder onder buitengewone omstandigheden verstaat.

Dat verzoekers bovendien verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State, die heeft geoordeeld dat elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in het arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 de Raad van State immers uitdrukkelijk stelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing dan ook niet correct gemotiveerd is waar gesteld wordt dat deze elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken en bijgevolg de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk is.

Dat in een ander arrest van 21 september 2004 (nr. 135.090) de Raad van State eveneens oordeelde dat :

"[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geviseerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest": geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004' van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is [. . .]" (vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing dan ook niet, minstens op een gebrekkig wijze, gemotiveerd heeft waarom de elementen van integratie welke door verzoekers werden aangehaald, geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, zoals vereist wordt door de Raad van State.

Dat de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing dan ook vernietigd dient te worden nu zij strijdig is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, met artikel 62 Vreemdelingenwet en met de algemene motiveringsplicht.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat de onontvankelijkheidsbeslissing, naast de reeds opgeworpen gebrekkige formulering, bovendien op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu de door verzoeker aangehaald punten afgewezen worden met de loutere motivering dat het geen buitengewone omstandigheden betreffen.

Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn afdoende zijn".

Dat in casu de onontvankelijkheidsbeslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoeker verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoekers hun volledige bestaan hebben opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met hun reeds aangetoonde werkwilgheid, het feit dat zij reeds sedert 2006 resp. 2007 ononderbroken in België verblijven, het feit dat zij tot 29.07.2013 opnieuw werden toegelaten om legaal in België te verblijven, hun in België gestudeerde en werkwillige kinderen en hun in België nog steeds school lopende jongste dochter, geen omstandigheden zouden kunnen uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst, zelfs al zou dit slechts tijdelijk zijn.

Dat, gelet op hun langdurig legaal verblijf in België, hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving en hun nog steeds schoolgaande jongste dochter, aan verzoekers niet kan verweten worden dat zij hun aanvraag in België hebben ingediend.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatiefout, zodat zij tevens het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

2.1.2

Overwegende dat de bestreden beslissing geenszins motiveert waarom het feit dat hun jongste kind, M., die les volgt aan het MSKA Atheneum Roeselare in het 3e leerjaar in de 3e graad thuis- en bejaardenzorg/zorgkunde BSO, waarvan het schooljaar eindigt op 30 juni 2017, niet aanzien zou kunnen worden als een buitengewone omstandigheid waardoor het voor verzoekers onmogelijk is om naar hun land van herkomst terug te keren.

Dat de motivering van de bestreden beslissing als zou door verzoekers geen identiteitsbewijs zijn neergelegd aangaande hun meerderjarige kinderen D., M. en M. geen afdoende motivering is, nu de Raad van State reeds verschillende keren heeft geoordeeld dat er rekening moet mee gehouden worden met het feit dat het schooljaar wordt afgebroken en dat de kinderen zich na verschillende jaren van onderwijs in België zich terug, tijdelijk, zullen moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal;

Dat in een arrest nr. 121. 928, de Raad van State heeft geoordeeld: « que concernant la scolarité des enfants des requérants, la partie adverse se borne à affirmer, dans la décision relative à la requérante, que « la scolarité de ses enfants ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine étant donné qu'aucun élément n'est apporté qui

démontrerait qu'une scolarité temporaire dans le pays ou les autorisations de séjour sont à lever serait difficile ou impossible » et que « la scolarité des enfants ne nécessite pas un enseignement spécial exigeant des infrastructures spécialisées qui n'existeraient pas surplace » , que contrairement à ce que soutient la partie adverse, la scolarisation en Belgique d'enfants mineurs, peut constituer, quelque soit le type d'enseignement suivi, une circonstance exceptionnelle rendant très difficile le déplacement, même temporaire, de la famille dans son pays d'origine, pour y lever les autorisations de séjour requises ., qu'il en est encore plus ainsi lorsque cette scolarité s'effectue sur une longue période ., qu'il ressort du dossier administratif que la partie adverse a, en l'espèce, été informée de la scolarité des enfants des requérants depuis le 27 août 2001, qu'en laissant s'écouler deux années scolaires entières avant de prendre les décisions attaquées, la partie adverse a contribué à rendre plus difficile encore, le retour des requérants et de leurs enfants dans leur pays d'origine. » (Rvst nr. 121.928 van 30 juli 2003) ;

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde zijn arrest dd. 11 december 20074 duidelijk dat "het moeilijk te verantwoorden is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen en dat bovendien nergens uit de motivering van de beslissing blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gevoerd naar de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak".

Dat verweerder in dit geval op de hoogte is van het nog steeds schoolgaan van het jongste kind van verzoekers bij de indiening van hun aanvraag om machtiging tot verblijf.

Dat, conform de geldende rechtspraak van de Raad van State, er dus moet worden geoordeeld dat het schoolgaan van het jongste kind van verzoekers sowieso een buitengewone omstandigheid uitmaakt, omwille van het feit dat het kind niet meer in België haar diploma van het secundair onderwijs zal kunnen behalen, wanneer zij voor onbepaalde en lange tijd naar haar land van herkomst dient terug te keren.

Dat de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing daarom ook een kennelijk gebrekkige motivering inhoudt.

Dat de bestreden beslissing in strijd met het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de motiverings- en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers merken op dat hun drie jongste kinderen slechts 13 resp. 11 en 10 jaar oud waren toen zij in België aankwamen in april 2007.

Gezien aan een burger van de Russische Federatie slechts vanaf de leeftijd van 14 jaar een paspoort wordt afgeleverd (cf. "uittreksel uit het reglement inzake het paspoort van een burger van de Russische Federatie", stuk 2), waren de drie jongste kinderen bij hun aankomst in België dan ook niet in het bezit van een identiteitsbewijs.

De vaststelling dat de drie jongste kinderen hun identiteit niet zouden bewezen hebben aan de hand van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart neemt niet weg dat verweerder gehouden is en blijft te motiveren waarom verzoekers nog steeds schoolgaande dochter Madina aan het MSKA Atheneum Roeselare in het 3e leerjaar in de 3e graad thuis- en bejaardenzorg/zorgkunde BSO, waarvan het schooljaar eindigt op 30 juni 2017, niet aanzien zou kunnen worden als een buitengewone omstandigheid waardoor het voor verzoekers onmogelijk is om naar hun land van herkomst terug te keren.

[...]

Dat dient te worden vastgesteld dat verzoekers sinds 2006 resp. 2007 in België verblijven.

Dat daarnaast dient opgemerkt te worden dat verzoekers in de Belgische samenleving geïntegreerd zijn en te Roeselare samenwonen met hun kinderen.

Dit zijn feiten waarvan verweerder op de hoogte is en dus deze niet zomaar kan wegfilteren.

Dat het betekenen van een onontvankelijkheidsbeslissing en bevelen om het grondgebied te verlaten een aantasting vormt van het recht op een menswaardig bestaan en het recht op de bescherming van het gezins- en privé-leven.

Dat de verzoekers betekende beslissingen, welke een breuk veronderstelt van de diepe en harmonieuze, sociale en affectieve banden welke verzoekers hebben geweven in België sedert hun aankomst, een maatregel uitmaakt die buiten verhouding staat met het nagestreefde legitieme doel en derhalve strijdig is met het art. 8 E.V.R.M.

Dat er in casu geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoekers en hun kinderen wordt veroorzaakt door het feit dat verzoekers en hun kinderen voor onbepaalde tijd het land dienen te verlaten en het door de Dienst Vreemdelingenzaken nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Dat de bestreden beslissingen in strijd zijn met het art. 8 E.V.R.M. en het proportionaliteitsbeginsel.

[...]

Het artikel 74/13 Vw. Stelt het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de onontvankelijkheidsbeslissing en in de bevelen om het grondgebied te verlaten motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met het hoger belang van verzoekers kinderen en met het gezins-en familieleven van verzoekers in België.

Dat er door verweerder, in strijd met het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen in casu zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt in de onontvankelijkheidsbeslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde argumenten niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, in de zin van voormelde bepaling. In zoverre verzoekers de verwachting koesteren in de beslissing tot onontvankelijkheid een motivering terug te vinden aangaande *“welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken”*, kan de Raad niet inzien waarom van verweerder zou kunnen worden verwacht dat hij alle mogelijke buitengewone omstandigheden in zijn beslissingen opsomt. Het volstaat dat verweerder de door verzoekers opgeworpen buitengewone omstandigheden beoordeelt op hun merites en motiveert of deze al dan niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verder wordt in de bevelen om het grondgebied te verlaten, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, waarbij tevens – onder verwijzing naar artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet – wordt aangegeven dat zij een termijn van nul dagen krijgen toegekend om het grondgebied te verlaten, omdat zij geen gevolg hebben gegeven aan eerdere aan hen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoekers hekelen het gebrek aan een motivering aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissingen. Voor wat betreft de onontvankelijkheidsbeslissing, betreft deze beslissing geen maatregel tot verwijdering, zodat deze niet ressorteert onder de toepassing van voormeld wetsartikel. Wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad erop dat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet als dusdanig kan worden gelezen dat omtrent de hierin opgenomen elementen uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd in de bevelen om het grondgebied (cf. RvS 23 mei 2017, nrs. 238.292 en 238.293), wel dat hiermee rekening dient te worden gehouden. In dit verband wijst de Raad erop dat er zich in het administratief dossier een synthesenota bevindt, waarin wordt gesteld dat de kinderen van verzoekers allen reeds meerderjarig zijn, dat de verplichting om terug te keren naar het

herkomstland geldt voor het gehele gezin en dat de ingediende verblijfsaanvragen conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet alle negatief werden afgesloten, waarbij thans geen nieuwe medische elementen voorliggen. Verder blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat ze motiveert betreffende de specifieke situatie waarin verzoekers zich bevinden, met uitdrukkelijke verwijzing naar alle door verzoekers aangehaalde buitengewone omstandigheden zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota. De eerste bestreden beslissing kan dan ook bezwaarlijk als stereotiep worden bestempeld. Alleszins dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.). Verder wijst de Raad er op dat uit een lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers kennis hebben van de motieven van deze beslissing, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Waar verzoekers de motieven verder inhoudelijk bekritisieren, dient het middel verder te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.6. Het evenredigheidsbeginsel en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel worden geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184)

2.7. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoekers ingaan op het motief in de onontvankelijkheidsbeslissing inzake het ontbreken van de vereiste identiteitsstukken van de meerderjarige kinderen E.D., E.M. en E.M., wijst de Raad erop dat verzoekers zich niet dienstig kunnen verzetten tegen dit motief. De Raad wijst er vooreerst op, zoals ook in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld, dat ten aanzien van voormelde meerderjarige kinderen afzonderlijke beslissingen tot onontvankelijkheid werden getroffen. Het stond de meerderjarige kinderen vrij een annulatieberoep in te stellen tegen laatstgenoemde beslissingen, indien zij van oordeel waren dat deze onterecht werden getroffen. Verder dient de Raad op te merken dat huidig beroep bovendien niet mede werd ingediend door voormelde meerderjarige kinderen, waarbij dient te worden opgemerkt dat verzoekers niet in eigen hoofde grieven kunnen ontwikkelen ten aanzien van een beslissing – die evenmin het voorwerp uitmaakt van huidig annulatieberoep – die niet aan hen is geadresseerd.

Verweerder oordeelde, voor wat betreft verzoekers verblijfsaanvraag, dat de door hen aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet konden indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

2.8. Wat betreft de aangevoerde elementen van een verblijf van enige tijd in België en de gedurende deze periode opgebouwde integratie, is de stelling van verweerder dat deze elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verweerder heeft derhalve wel degelijk aangegeven *“waarom al deze aantoonbare bewijzen van doorgedreven integratie niet zouden in aanmerking kunnen genomen worden als buitengewone omstandigheden”*. Verzoekers tonen niet aan waarom omtrent de elementen van integratie in hun geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden geoordeeld. Zo tonen zij geenszins concreet aan waarom het voor hen omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen. Het louter poneren dat zij van oordeel zijn dat deze elementen het hen wel degelijk bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar hun herkomstland, zelfs als zou dit slechts tijdelijk zijn, volstaat niet. Ook verzoekers' overtuiging dat hen niet kan worden verweten hun aanvraag in België in te dienen, gelet op hun verknochtheid met de Belgische samenleving, brengt de beslissing tot onontvankelijkheid niet aan het wankelen. Met dit betoog tonen verzoekers niet aan waarom het voor hen, gelet op voormelde verknochtheid en worteling in de Belgische samenleving, moeilijk zou zijn tijdelijk terug te keren naar hun herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen. Wat betreft de geciteerde arresten van de Raad van State, wijst de Raad erop dat verzoekers geenszins aantonen dat de feiten die aan de grondslag van deze arresten – die bovendien van een minder recente datum dan het hierboven vermelde arrest van 9 december 2009 zijn – gelijkaardig zijn aan deze van de thans voorliggende zaak. In de mate dat verzoekers hun uiteenzetting aangaande de elementen van integratie als buitengewone omstandigheden staven met de lopende scholing van hun meerderjarig kind E.M. herhaalt de Raad dat enerzijds huidige beslissing tot onontvankelijkheid niet werd getroffen ten aanzien van laatstgenoemde, doch dat ten aanzien van E.M. een afzonderlijke beslissing tot onontvankelijkheid werd getroffen en anderzijds het meerderjarig kind evenmin optreedt als verzoekende partij in huidig

geschil. Verzoekers' gehele betoog aangaande de lopende scholing van het meerderjarig kind E.M. is dan ook, om voormelde redenen, onontvankelijk. Het stond het meerderjarig kind E.M. vrij een annulatieberoep in te dienen tegen de aan haar gerichte beslissing tot onontvankelijkheid van 21 februari 2017, een mogelijkheid waarvan zij evenwel geen gebruik heeft gemaakt. Huidig geding is begrensd tot de beslissing genomen in hoofde van verzoekers.

2.9. Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond, evenmin als de door verzoekers geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur.

2.10. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien een privé- en/of familie- en gezinsleven werd aangetoond, dient te worden nagegaan of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden nagezien in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het om een eerste toelating, quod in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

2.11. Voor wat betreft het gezinsleven van verzoekers, wijst de Raad erop dat zowel ten aanzien van verzoekers als hun meerderjarige kinderen een beslissing tot onontvankelijkheid inzake een verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd getroffen, evenals bevelen om het grondgebied te verlaten. De verplichting om het Belgisch grondgebied (tijdelijk) te verlaten, geldt derhalve voor het hele gezin, zodat van een scheiding ten gevolge van de bestreden beslissingen geen sprake is. Dit volstaat reeds opdat kan worden vastgesteld dat geen miskennis van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven voorligt. Wat betreft het aangevoerde privéleven – dat bestaat uit de diepe en harmonieuze, sociale en affectieve banden die verzoekers hebben geweven in België sedert hun aankomst – stellen verzoekers dat de bestreden beslissingen maatregelen uitmaken die buiten verhouding staan met het nagestreefde legitieme doel. De Raad dient evenwel op te merken dat verzoekers geenszins in concreto aantonen waarom hun private belangen – die er in se uit bestaan het verder op onwettige wijze in België te kunnen verblijven zodat zij hun opgebouwde privéleven verder kunnen onderhouden – in casu zwaarder zouden dienen door te wegen dan het algemene belang van de Belgische overheid, dat bestaat in het handhaven van de verblijfsreglementering. Het loutere feit dat zij sedert 2006/2007 in België verblijven en in tussentijd alhier geïntegreerd zijn, maakt niet dat de balans in hun voordeel dient door te slaan. De Raad wijst in dit verband nog op het motief in de onontvankelijkheidsbeslissing dat *“betrokkenen pas in 2006/2007 naar België [zijn] gekomen. Aangezien zij dus respectievelijk ruim 41 jaar, 31 jaar en 18 jaar in Rusland hebben verbleven, kunnen hun verblijf in België, hun integratie en hun opgebouwde banden bijgevolg geenszins vergeleken worden met deze in het land van herkomst”*. Verzoekers laten deze afweging van verweerder – die aldus de aangevoerde elementen van integratie niet zomaar weg heeft gefilterd – volledig onbesproken. In deze merkt de Raad bovendien nog op dat de aangehaalde elementen van integratie geen zodanig bijzondere feiten of omstandigheden uitmaken dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor hun privéleven de positieve verplichting voortvloeit verzoekers hier te lande het verblijf toe te staan. De Raad benadrukt ook dat verzoekers – die nooit meer dan een attest van immatriculatie hebben verkregen – nooit garanties hebben gekregen dat hen een verblijfsrecht van meer dan drie maanden zou worden toegekend, zodat zij dan ook niet redelijkerwijze kunnen verwachten dat het mogelijk zou zijn om een in illegaal verblijf opgebouwd privéleven, wat zich aandient als een *‘fait accompli’*, verder te zetten in België (cf. EHRM 11 april 2006, nr. 61292/00). Verder wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden om op het Belgische grondgebied te verblijven. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst, dan wel het land van gewoonlijk verblijf om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook het EHRM heeft in deze aangegeven dat staten in beginsel het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland, waarbij zij niet verplicht zijn om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland). Het staat verzoekers vrij een aanvraag om machtiging in te dienen – zich hierbij beroepend op de aangehaalde elementen van integratie – in hun herkomstland. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel is niet aangetoond.

2.12 Wat betreft het door verzoekers in de hoofding van hun middelen geschonden geachte non-discriminatiebeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, de hoorplicht, de rechten van verdediging en artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, wijst de Raad erop dat onderdelen van middelen slechts ontvankelijk zijn in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of welk beginsel met de bestreden beslissingen zouden zijn geschonden, doch dat tevens wordt toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Verzoekers zetten in casu niet uiteen op welke wijze voormelde beginsel en wetsbepaling zouden zijn geschonden, zodat deze onderdelen onontvankelijk zijn (RvS 29 november 2007, nr. 177.367).

De middelen zijn, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

M. EKKA